

هو الله - حمدًاً لمن اشرق و طلع و لاح من
الافق الأعلى...

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۱۹۲

هو الله

مَدَّا لِمَنْ اشْرَقَ وَطَلَعَ وَلَاحَ مِنْ الْأَفْقِ الْأَعُلَىٰ وَبَشَّرَ بِطَلَوْعِ نَيْرِ الْأَفَاقِ مِنَ الْمَطَاعِلِ الْأَبْهِيٍّ وَدَعَا الْكُلَّ إِلَى الْإِنْتِباَهِ
مِنَ الرَّقْدَهُ وَالرَّكْوَعِ وَالسَّجْدَهُ لِلْجَمَالِ الْمُوعَدِ فِي هَذِهِ النِّشَأَهُ الْأُخْرَىٰ وَأَخْذِ الْعَهْدِ الْوَثِيقِ مِنْ أَهْلِ الْبَيَانِ إِنَّ
تَعْنُوا وَجُوهَهُمْ وَتَذَلَّلُ رَقَابَهُمْ وَتَخْضُعُ اعْنَاقَهُمْ عِنْدَ تَشَعُّشِ نُورِ التَّبَيَانِ وَمَا مِنْ لَوْحٍ إِلَّا مَشْرُوحٌ فِيهِ هَذَا النِّصْحَهُ
لِأَهْلِ الْعِرْفَانِ وَأَكْدَ الْمِيشَاقَ لِأَهْلِ الْوَفَاقِ حَتَّىٰ عِنْدَ ظَهُورِ الْأَشْرَاقِ تَخْضُعُ لَهُ الْأَعْنَاقُ مَعَ ذَلِكَ قَدْ غَفَلُوا أَهْلُ
الْبَيَانِ وَتَرَكُوا الْعَيْانَ وَتَشَبَّثُوا بِالْأَوْهَامِ وَانْكَرُوا جَمَالَ الرَّحْمَنِ وَمَا اسْتَحْوَاهُ مِنَ النُّورِ الْمَشْرُقِ عَلَى الْأَكْوَانِ بَلْ تَاهُوا
فِي هِيمَاءِ الْغَفَلَهُ وَالْغُوَيِّ وَأَوْغَلُوا فِي ظَلَمَاتِ الصَّمْمِ وَالْعُمَىٰ وَسَرَعُوا إِلَى حَفْرِ الظَّلَمَهُ الدَّلَمَاءِ حَتَّىٰ لَا يَرُوا الْأَشْعَهَهُ
السَّاطِعَهُ مِنَ الْأَفْقِ الْأَبْهِيٍّ . تَبَّأَلُهُمْ مِنْ هَذَا الضَّلَالَ سَقَّاً لَهُمْ مِنْ هَذَا الْوَبَالِ افْلَهُمْ بِمَا اكْتَسَبُوا عِنْدَ ظَهُورِ
مَلْكُوتِ الْجَمَالِ فَسُوفَ يَرُونَ أَنفُسَهُمْ فِي خَسْرَانٍ مِبْيَنٍ وَيَصِدِّقُونَ أَنَّهُمْ كَانُوا فِي ضَلَالٍ عَظِيمٍ وَالتَّحِيَّةُ وَالثَّنَاءُ عَلَىٰ
أَوْلَ جَوَهْرَةِ لَمْعَتْ وَتَلَاءَتْ فِي اكْلِيلِ الْوُجُودِ وَأَوْلَ نَارِ تَوْقِدَتْ فِي سِينَاءِ الشَّهُودِ وَأَوْلَ كَوْكَبِ لَاحَ مِنَ الْأَفْقِ
الْمَحْمُودُ وَأَوْلَ بَحْرِ تَلَاطِمِ مِنْ ارِيَاحِ الْمَلْكُوتِ عَلَى أَهْلِ السَّجْدَهِ وَالصَّلَوةِ وَالتَّحِيَّةِ عَلَى النُّفُوسِ الَّتِي مَا جَبِّتْهُمْ
ظَلَمَاتِ الْأَوْهَامِ وَلَا مَنْعِتْهُمْ سَبَحَاتِ أَهْلِ الضَّلَالِ عَنْ مَشَاهِدَةِ الْجَمَالِ وَلَمَّا سَمِعُوا النَّدَاءَ هَرَعُوا إِلَى مَرْكَزِ الْمَهْدِيِّ وَ
قَالُوا رَبَّنَا إِنَّا سَعَنَا مَنْادِيًّا لِلْإِيمَانِ فَآمَنَّا إِلَّا أَنَّهُمْ مِنْ اصْحَابِ الْيَمِينِ مَتَوَجِّهِينَ إِلَى الْعَلَيَّيْنِ نَاظِرِينَ إِلَى الْأَفْقِ
الْمَبِينِ مَسْتَمِلِيْنِ مِنْ نَفْسِ مَقْدَسَهُ كَانَتْ رَحْمَةُ الْعَالَمِيْنِ .

ای منجدب جمال ابهی هرچند تا به حال تحریری ارسال نگشت ولی بنیان محبت تأسیس یافت زیرا کل ناظر به افق واحدیم و مستفیض از بحر واحد و مرتبط در جمیع شئون و منجدب به جمال حضرت ییچون. حمد خدا را که این قلوب در نهایت انجذاب است و این نفوس در غایت ارتباط. پس باید به شکرانه این فضل و موهبت به وصایا و نصائح الهی قیام کنید و به آنچه سبب نورانیت عالم انسانیست تشبث جوئید و آن محبت الهی و انجذبات رحمانیه و مواهب صمدانیه است و محبت حق مرتبط به محبت خلق است یعنی باید به جمیع طوائف و امم همراز و هدم گردیم. یار و اغیار را مهربان شویم، ییگانه و آشنا را محبت و وفا جوئیم. در این دور کریم و عصر جمال قدیم الحمد لله فضل بر عموم است و موهبت شامل جمهور. خصائص رحمانیه و فضائل روحانیه مقید به قیودی نه. خوان نعمت الهی در شرق و غرب گسترشده و فضل و موهبت ربیانی آفاق را احاطه کرده. لهذا یاران رحمانی باید به هر ییگانه آشنا گردند و با اغیار یار و فدار شوند. دشمن را دوست دارند و اهل بغضها را اهل ولا و جفا کار را وفا کار و خونخوار را غم خوار گردند. دیگر معلوم است که با دوستان چگونه باید سلوک و حرکت نمایند.

امة الله والده را تحیت محترمانه برسان و بگو در کور فرقان اهل ایمان منوع از طلب غفران به جهت خویشان غیرمؤمن بودند چنانچه می فرماید ما کان للذین آمنوا ان یستغفروا للذین کفروا ولكن در این دور جلیل فضل و موهبت الهی شامل و عمومیست. هر نفس مؤمنی از برای جمیع یاران خویش ییگانه و خویش طلب غفران نماید در درگاه احادیث مقبول شود. لهذا این بنده آستان مقدس به کمال تصرع و ابتهال طلب غفران از برای مرحوم آقا رضا نمایم و البته این تصرع و ابتهال در درگاه ذوالجلال مقبول گردد. و همچنین امة الله ضلع خویش را تحیت برسان و بگو قدر این ایام را بدان تا فیض ابدی یابی و حسن و خدیجه دو طفل خویش را در نهایت عزّت ابدی یابی. جناب آقا محمد نراقی را بشارت ده و بگو خدمت یاران سروی دو جهانست و عبودیت دوستان موهبت حضرت رحمان.

الهی الهی قد غشت الأبصار حجات الأفكار و عممت الأعين عن مشاهدة الأنوار و خرست الألسن عن الأذكار بما قامت ثلاثة الأشرار و هجمت عصبة الضلال و منعوا الناس عن الورود على عين التّسنيم و الماء المعين و السّلوك على الصّراط المستقيم و القيام على عبودية النّور المبين و سموّا انفسهم اهل البيان و احتجبوا عن العيان و حرموا على انفسهم كأس التّبيان و قالوا این ما وعد به الله في الكتب والألوح و كيف جاء الحق قبل ان يعمّ الضلال و كيف نسخت الأحكام قبل الاجراء و قال الله ما ننسخ من آية او ننسها نأت بخير منها او مثلها كما ان اولوا الفرقان ارتفع منهم الضّرجيج و العجيج لما ظهر الجمال الموعود و قالوا این الدّجال و این السّفياني من اهل الضلال این تزلزل الأرض و این جنود الملائكة و این قيام السّاعة و این ارتياح البسيط و این الحساب و این الميزان و این الصّراط و این الجنة و این النار و این الأعراف و این لواء الحمد و این البعث و این القيام و این الحضور في العشر الكبرى و بهذا احتجبوا عن جمالک الأعلى في القيامة الكبرى فنطق مظهر نفسک و قال قد قضيت هذا الأمور في طرفة عین عندما لاح افق الشّهد بالنّير المحمود فما انتبهوا اهل البيان لسرّ التّبيان و اعترضوا كما اعترض اولوا

الفرقان فياحسرا لهم في هذا العصر الذي لاح نورك وتشعشع ظهورك وارتفاع ندائك وامتد ذيل ردائك وامطر سحابك واسرق جمالك وتألق رياضك وتدفق حياضك وزارت اسود غياضك. لك الحمد يا الهمي على ما كشفت الحجاب وازلت النقاب واورثت الكتاب الذين آمنوا بك في يوم الميعاد انك انت العزيز الكريم الوهاب وانك انت الملك المقتدر المتعال المؤيد لأحبائك في المبدء والماضي. ع